

จดหมาย

เราขออนุญาตนำบางตอนในจดหมายของท่านมาตีพิมพ์ในหน้าตามที่เราเห็นสมควร ดังนั้นหากมีประสงค์ให้นำองค์ข้อใดลงไว้ด้วย
อนึ่ง ท่านอาจใช้นามแฝงได้ แต่ขอให้แจ้งนามจริงมาให้ทราบด้วย เราจะสงวนไว้เป็นความลับตามมารยาท

ให้ยืมปาก

ผมได้อ่านวารสาร *รุสมิแล* ฉบับปฐมฤกษ์แล้ว รู้สึกดีใจที่คณะเรามีวารสารออกมาได้เป็นครั้งแรก เดิมทีเดียวพอได้ข่าวว่าคณะจะมีวารสารออกมา ก็ตั้งความหวังไว้ว่าคงจะเป็นวารสารที่เพียบพร้อมด้วยความรู้ ความคิดทางวิชาการ อย่างน้อยก็ในด้านวิชาการศึกษาศาสตร์สมัยใหม่ เมื่อได้อ่านเข้าจริงจึงยังไม่จุใจนัก ได้แต่หวังอีกว่าฉบับต่อไปคงจะ *หนักกว่านี้* ยิ่งพอได้อวดให้อาจารย์มหาวิทยาลัยอื่นดูก็ยิ่งตกหนัก เขาอ่านได้เรื่องเดียวก็วิจารณ์แบบพระนิคายเซ็นว่า *ภูธรแท้* อีกเมื่อไรพวกคุณจึงจะได้สอนเด็กล่ะ

ผมคิดว่าวารสารของเราที่จัดทำขึ้นก็หวังผลทางประชาสัมพันธ์อยู่ส่วนหนึ่ง เรื่องต่างๆ ที่นำลงพิมพ์จึงควรจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจและชักชวนให้ผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ดีต่อคณะ อะไรที่ไม่ส่งเสริมทางด้านนี้ก็ควรเก็บไว้พูดกันภายในจะดีกว่า

ผมเห็นใจบรรณากร เพราะมีหน้าที่จัดทำ ไม่มีหน้าที่แก้ไขข้อเขียนของใครได้ แต่ผมก็ยินดีให้ยืมปากผมแจ้งให้ผู้เขียนทราบว่า ควรเขียนเรื่องอะไร อย่างไร และอย่างไรไม่ควรเขียน เพราะจะนำไปสู่ผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ไม่ค่อยดีต่อคณะ เป็นผลเสียทางการประชาสัมพันธ์

ผมยังอยู่ไกล แต่ก็ยังหวังจะได้เห็นวารสาร คณะ และมหาวิทยาลัยดีขึ้นในสายคาสาธาธารณชน

รัก

มะเนาะ ยูเด็น

University of Missouri—Columbia
Columbia Mo. 65201

แห้งแล้งไปหน่อย

รุสมิแล นำอ่านมากครับ แต่ออกจะขาดแง่มุมทางศิลปะไปบ้าง และเนื้อหาค่อนข้างแห้งแล้งไปหน่อย แต่ละหน้าบรรจุวิชาการเต็มเหยียด หากเราจะทำนิตยสารทางวิชาการให้มีลูกเล่นและแง่มุมทางศิลปะบ้าง รับรองว่าวิชาการเจริญแน่ในประเทศนี้ คอลัมน์ที่นำอ่านและขอรับรองอย่าให้ขาดได้ก็คือ *ทศณะ*

นายสถิต โชติกรณ์

ร.ร. บ้านน้ำอ้อย อ. หาดใหญ่ จ. สงขลา